

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: N/1525-3/2018	
Alkotmánybíróság 1015 Budapest, Donáti utca 35-45.	Érkezett: 2018 NOV 09.
Példány: <i>Tatabányai Törvényszék titkár</i>	Kezelőiroda:
Tatabányai Törvényszék 2018 SZEPT 28	
Példány: <i>Dr. Kollárics Flóra</i>	Mell.: <i>1 db</i>
száma: <i>1101</i>	

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott, [redacted] (lakcím: [redacted]) továbbiakban:
 Panaszos 1), [redacted] (lakcím: 2 [redacted]) továbbiakban: Panaszos
 2), [redacted] (lakcím: [redacted]), továbbiakban: Panaszos 3), **kk.**
 [redacted] (lakcím: [redacted]) továbbiakban: Panaszos 4)
 – továbbiakban együtt: Panaszosok – jogi képviselőnk a Kollárics Flóra Ügyvédi Iroda (kép.: dr.
 Kollárics Flóra, ügyvéd; székhely: [redacted] e-mail:
 [redacted] nyilvántartási szám [redacted] ogi
 képviseletre szóló meghatalmazások P/1 – P/4. szám alatt csatolva) a következő

alkotmányjogi panaszt

terjesztjük elő.

Kérjük a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az alábbiakban részletesen kifejtendő indokok alapján a Kúria Pfv.III.21.305/2017/11. számon hozott ítéletét (P/5. szám alatt csatolva), továbbá az alulírt Győri Ítéltábla Pf.III.20.025/2016/25. számon hozott ítéletét (P/6. szám alatt csatolva) és a Tatabányai Törvényszék 13.P.20.261/2011/128. számon hozott ítéletét (P/7. szám alatt csatolva), mint alaptörvény-ellenes bírói döntéseket megsemmisíteni szíveskedjék.

A kérelem anyagi jogi alapja Magyarország Alaptörvényének II. cikke (élethez való jog – objektív intézményvédelmi kötelezettség), a VI. cikk (1) bekezdése (magán- és családi élet tiszteletben tartásához való jog), valamint XXVIII. cikk (1) bekezdése (tisztességes eljáráshoz való jog – fegyverek egyenlősége, indokolt ítélethez való jog).

A kérelem eljárásjogi alapja az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CL. törvény 27. §-a, amely alapján az Alkotmánybíróság

L. T. Panaszos N.Y.R.

X. I. [signature]

felülvizsgálja a bírói döntés Alaptörvénnyel való összhangját, és megsemmisítheti az Alaptörvénnyel ellentétes bírói döntést.

A személyes érintettségünket igazolja, hogy felperesei voltunk a kúriai ítélet által lezárt ügyben.

A Kúria ítéletét jogi képviselőjük útján 2018. július 30-án vettük kézhez, tehát az Abtv. 30. § (1) bekezdése, valamint az Alkotmánybíróság Ügyrendjének 28. § (2) bekezdése alapján az alkotmányjogi panasz határidőben kerül benyújtásra.

A jelen ügy tárgyát képező alkotmányossági kérdés „alapvető alkotmányjogi jelentőségű” (Abtv. 29. §) a következők miatt. A felperesi részvételünkkel zajlott eljárás nem másra, mint szeretett édesanyánk és feleségem felróható orvosi eljárás miatt bekövetkező halálának kapcsán kezdeményezett kártérítési eljárásra irányult. Az eljárásban a bíróságok a tényállást nem derítették fel megfelelően, téves, hamisított és hiányos dokumentációra alapított szakértői véleményekre alapították ítéleteiket, ezzel nem téve eleget az állam pozitív, tevőleges kötelezettségének, amely az élethez való jog sérelmének megtörténtekor fennáll. Ugyanezen szakértői vélemények alapozták meg azon eljárást, ahol a mi indítványaink rendre le lettek söpörve, a fegyverek egyenlőségének követelménye nem került megtartásra, és az elutasított illetőleg kirekesztett indítványok kapcsán több alkalommal is nincs valós indokolás, sértve ezzel az indokolt ítélethez való jogunkat. Az eljárás középpontjában álló haláleset és az amiatt 11 évig folyamatban volt polgári eljárás családjunkat meggyötörte, a magánélethez való jogunkba vitán felül beavatkozás történt.

A panasz az alábbiakban kifejtettek szerint hangsúlyozottan nem ütközik az ún. negyedfokú jogorvoslat tilalmának elvébe, a beadványban foglaltakat semmiképpen nem lehet ekként értelmezni, az egyértelműen ellentétes lenne azelőadásainkkal és annak szándékolt tartalmával. Tisztában vagyunk vele, hogy a bírói döntés alaptörvény-ellenességének vizsgálata során az Alkotmánybíróság attól is tartózkodik, hogy a bíróságok felülbírálati jogköréhez tartozó, szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésekben állást foglaljon. {3028/2014. (II. 17.) AB végzés, Indokolás [12]} A tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése és mérlegelése az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat. {3012/2016. (I. 25.) AB végzés, Indokolás [20]}. Kérelmünk nem is erre irányul – még burkoltan sem –, hanem annak megállapíttatására, hogy a Kúria és az alulfekvő ítéletek megsértették az élethez való jog kapcsán az államtól elvárt intézményvédelmi kötelezettség teljesítését, továbbá a magánélethez és a tisztességes eljáráshoz való jogunkat.

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 52. § (5) bekezdése értelmében kérjük adataink zártan kezelését.

Tájékoztatjuk a t. Alkotmánybíróságot, hogy jelen panasszal egyidejűleg és egy borítékban ajánlott küldeményként került postázásra kérelmünk az első fokon eljáró Tatbányai Törvényszékhez, amelyben a régi Pp. 359/C. § (1) bekezdése alapján a jogerős ítélet végrehajtásának felfüggesztése iránt nyújtottunk be indítványt. Figyelemmel arra, hogy a Pp. 359/C. § (2) bekezdése és ezzel összhangban az Abtv. 61. § (1) bekezdése lehetőséget teremt arra, hogy a végrehajtás felfüggesztése kérdésében a t. Alkotmánybíróság maga instruálja a rendes bírói fórumot, erre alapozva kérjük a t. Alkotmánybíróságot, hogy a jogerős ítélet végrehajtásának felfüggesztését az alkotmányjogi panasz elbírálásáig az első fokon eljáró bírói fórummal elrendeltetni szíveskedjék. Utalunk e körben arra a tényre, hogy a végrehajtandó összeg nagysága (perköltséget és illetéket összegezve) 16 millió forint, amely összeg nem áll a rendelkezésünkre, mi több, közülünk feltételeken is csak Panaszos 1 tudna fizetni bármit is, lévén Panaszos 4 még kiskorú, Panaszos 3 éppen, hogy betöltötte a 18. életévét, de önálló keresménnyel még nem rendelkezik és Panaszos 2 is csak részmunkaidőben dolgozik, Panaszos 1 anyagi támogatására szorul.

Kérjük a t. Alkotmánybíróságot, hogy az alapeljárás jelen panaszhoz nem mellékelte iratait az Abtv. 57. § (3) bekezdése alapján szíveskedjék az ügyben eljáró bíróság megkeresésével beszerezni.

I. A tények leírása

1. Panaszos 1 felesége és Panaszos 2-4 édesanyja Panaszos 4 születésekor gondatlan orvosi eljárás eredményeként életét vesztette. A tényekhez hozzá tartozik, hogy az édesanya korábban szövődmény mentesen hozott világra két gyermeket, egészségi állapota a terhesség alatt is végig kifogástalan volt. A spontán megindult szülést követően az édesanyját 2007. június 28-án szállították kórházba (az alpereshez), ahol életet adott harmadik, egészséges gyermekének, ám alig több, mint 24 óra alatt drámai fordulatot vettek az események és az édesanya – máig nem teljesen tisztázott okokból – elhunyt. A következőkben ismertetésre kerül az iratokból részletesebben is kiolvasható eljárás, amelynek eredményeként egy három gyermekes édesanya életét vesztette. Ennek bemutatása azért szükséges, mivel az alapjogsérelem megértéséhez elengedhetetlen a felek álláspontjának ismertetése. Rögzítjük ugyanakkor, hogy a t. Alkotmánybíróságtól semmilyen körülmények között nem várjuk ezen tények felülvizsgálatát a döntése meghozatalakor, mivel nem mint negyedfokú jogorvoslatot kívánjuk igénybe venni az alkotmányjogi panasz eljárást, ez nem is lehetséges.

2. A minket ért veszteség miatt többféle eljárást is kezdeményeztünk, így a jelen beadványnak alapot nyújtó polgári peres eljárást is megindítottuk kereseti kérelmünkkel az [REDACTED], mint alperes (továbbiakban: alperes) ellen. A perbe az alperes pernyertességének előmozdítása érdekében az [REDACTED] mint beavatkozó perbe lépett. A kereseti kérelem az alperes felróható eljárásával ok okozati összefüggésben állóan, az elhunyt édesanya kapcsán érvényesíteni kívánt kártérítési igényre irányult.

3. Kereseti kérelmünkben és az elsőfokú eljárás során arra hivatkoztunk, hogy a szülés megindulásától kezdődő a szülést követő nap hajnali 3 órájáig az alperes részéről tanúsított magatartás nem felelt meg a jogszabályi illetőleg a szakmai előírásoknak. Szakmai szabályszegésként jelöltük meg konkrétan a szülést követő, indokolatlan és a kötelező fertőtlenítést és/vagy antibiotikumos kezelést nélkülöző méhüri betapintást, amelynek következményeként fokozottan magas (életveszélyes) láz alakult fertőzés szövődményeként a néhai édesanyjánál. Ezen felül hivatkoztunk arra, hogy a magas lázat tévesen azonosították ún. 0. napos láznak – amelyet a szakirodalom egyebekben nem is ismer –, figyelembe nem véve, hogy a szakirodalom azt csak a tapasztalt 39 fokot meghaladónál jóval alacsonyabban tartja megállapíthatónak (megjegyezzük, hogy a kifáradásos láz $38,2 \pm 0,2$ fok körül ismeri el a szakirodalom, míg a $38,4$ fok felett mindenképp fertőzésre kell gyanakodni egy méhüri betapintást követően). Kérelmünkben hangoztattuk azon álláspontunkat, hogy a tapasztalt értéket már első alkalommal is a fertőzés

jeleként kellett volna kezelni és a 12 órás késlekedés helyett azonnali laborvizsgálat elrendelése lett volna szükséges. Előbbiekén túl pedig külön sérelmeztük a dokumentálás hiányosságait mind a beteg láza, mind a hajnalban fellépő erős vérzés kapcsán. Ennek körében hangsúlyoztuk, hogy nem is elegendő a láz és a vérzés vizsgálata, pulzus és vérnyomás mérésre is sor kellett volna kerülni. Ha a vérnyomás mérés nem maradt volna el, akkor annak a lázzal összevetve szintén észlelni kellett volna a fertőzés fennálltát.

4. Az alperes az öt terhelő bizonyítás körében előadta, hogy eljárása a szakmai előírásoknak mindenben megfelelt. Mi magánszakértők sokaságával igyekeztük alátámasztani álláspontunkat, hiszen az ítélet azon állt vagy bukott a szempontunkból, hogy az általunk, mint laikusok által felróhatónak vélt eljárás szakmai szemmel miként értékelendő. A magánszakértők mellett a bíróság által kirendelt igazságügyi orvosszakértők is kifejtették álláspontjukat a rendelkezésre álló iratok alapján. Már az elsőfokú eljárásban előadtuk, hogy az orvosi dokumentáció nem csak hogy hiányos, de azon utólagos beleváltások tapasztalhatók, továbbá az igazságügyi orvosszakértők részére kiadott másolatokon már nem szerepel az a láz érték, amely az eredeti kórlapon még fellelhető volt. Az igazságügyi szakértők tehát ezen dokumentáció alapján foglalták el szakmai álláspontjukat.

5. Az elsőfokú ítélet megállapításai szempontjából lényeges további körülményeket összefoglaljuk. Az orvosi dekurzus lapon nyomozati szakban a rendőrség által kirendelt írásszakértő utólagosságot állapított meg. Az orvosi dokumentáció a büntetőeljárás elején még rendelkezésre állt eredetben, azonban a büntetőeljárás egy pontján csak olyan másolatok keringtek a szakértők között, amelyek egyrészt nem tartalmazták a láz értéket, illetve csak beleváltásokkal lehetett megismerni a tartalmát. Erre nézve **P/8.** számon csatolom a Tatabányai Törvényszék 9.B.606/2009/52. számú jegyzőkönyvét (releváns részek 12-13. oldalon kiemelve), amelyben egyrészt maga a bíró ismeri el, hogy az eljárás elején még látta az eredeti lapot a lázértékkel feltüntetve, másrészt ennek nyomán ő maga vezette rá a másolati példányra is ezeket az információkat, mivel a rendőrségen „sikerült” úgy fénymásolni, hogy az már ne látszódjon rajta.

6. Ugyanezen jegyzőkönyvből az is megállapítható, hogy az eljárás szakértője maga is vitatja a rendelkezésre álló iratok megfelelőségét a teljes szakértői vélemény megadásához, és ez azért bír relevanciával, mert ez az eljárás a jelen panaszban támadottal egy időben zajlott, a szakértők kiindulási pontjai, a rendelkezésükre álló dokumentumok pedig teljesen megegyeztek.

7. Az „eltűnt” eredeti orvosi irat kapcsán pedig fontos kiemelni a következőt. Ahogy az a másolatokból is kiderül és a hivatkozott szakértő is említi, az irat másolata is zavaros („utólagosan

javított orvosi dokumentáció”), utólagos beírások, hiányzó lázértékek jellemzik. Ennek vizsgálatára indítványoztunk írásszakértői vizsgálatot, hogy igazolhassuk, hogy a lap tartalma köszönő viszonyban nem áll a valós eseményekkel és az utóbb lett átírva. Az eljáró bírói fórum indítványunkat azonban elutasította arra hivatkozással, hogy nem áll rendelkezésre az eredeti dokumentum, másolatról írásszakértői vélemény pedig nem készíthető.

8. Az elsőfokon eljáró Tatabányai Törvényszék 2015. december 9-én hozott ítéletében a keresetünket elutasította, perköltség és feljegyzett eljárási illeték megfizetésére kötelezve minket. A jelen beadvány szempontjából a következő releváns megállapításokat tette a bírói fórum. A bizonyítási kötelezettségeinknek nem tudtunk eleget tenni, a nagy számú magánszakértői vélemény nem volt alkalmas az igazságügyi szakértői vélemények bizonyító erejének megtörésére, *mivel utóbbiak álláspontjukat kellően indokolták.* Továbbá rögzítette a bíróság egyrészt, hogy a hiányos, illetőleg utólag módosított dokumentációra irányuló állításunkat nem tudtuk igazolni, másrészt viszont megállapította, hogy az a tény, hogy hiányos egy dokumentáció csak életszerűvé teszi azt, *az lenne a gyanús, ha az iratokat túlságosan pontosan, alaposan, jól összeszedetten, részletesen és hiánytalanul töltik ki.* Az ítélet kitért arra, hogy egyrészt ezen okból, másrészt mivel *az alperes orvosainak tanúvallomása* nem volt ellentétes az *alperes által készített egészségügyi dokumentáció tartalmával,* azt bizonyítékként elfogadta a bíróság. Rögzítette az ítélet, hogy az igazságügyi szakértői vélemények kiegészítését követően indítványozott felperesi bizonyítás már azért került elutasításra, mert az új körülményt a perre nézve nem tartalmazott. Összességében leírta a bíróság, hogy a kirendelt szakértők véleményét elfogadta, míg az általunk benyújtott szakértői véleményeket elvetette. A bíróság a kirendelt orvosszakértők által tett tankönyvi és szakirodalmi hivatkozásokat a szakértők véleményének megerősítéseként tekintette, míg a mi részünkről becsatolt terjedelmes, közel száz évet átfogó szakkönyv elemzéseket és kivonatokat – amik ugyanolyan tankönyvekként szolgálnak a mai napig, mint amelyeket a kirendelt szakértők is alkalmaznak – egészében kirekesztette az eljárásból. Nem fogadta el továbbá a bíróság azon általunk indítványozotttanú vallomását, aki az elhunyt édesanya szobatársa volt, és a vérzés mennyiségére valamint az elhunyt általános állapotára nézve tett előadást, megállapítva többek között, hogy az édesanyánál tapasztalt erős vérzés már csak azért seín igazolható utólag, mert ebben az esetben az elhunyt édesanya is észlelte volna (Megjegyzés: hajnali háromkor 38,5 fokos lázzal várná el ezt a szakértő és a fórum). Ugyanebben a kérdésben Panaszos 1 rendőrségi tanúvallomását is mellőzték, amely szintén a vér mennyiségére tartalmazott információt. A bíróság azon indítványunkat is indokolatlannak találta, amely az egymással ellentétes magán- és kirendelt szakértők szembesítésére irányult. Itt jegyezzük meg, hogy a magán szakértők is egytől egyig elismert egyetemi professzorok és tapasztalt orvosok voltak, személyeik az aktából megismerhetők.

9. Az ítélet ellen fellebbezéssel éltünk. Ebben kitértünk arra, hogy az egyébként indikáció nélküli méhüri betapintás a szakirodalom szerint fertőzés forrása, ha nem követi azt jódos öblítés, tehát az elsőfokú bíróság megállapításával ellentétben, nem a beavatkozáshoz alkalmazott eszköz sterilitásán van a hangsúly, hanem az eszközzel a hüvelyből a méhbe juttatott baktériumokon. A bekövetkezett – és elsőfokon megállapítást nem nyert – fertőzés megtörténtét igazolják a kórszövettani vizsgálat eredményei, amelyek nagy mennyiségű baktériumot mutattak ki, továbbá fenntartottuk azon érvelésünket, hogy a fellépő magas lázat az alperes tévesen azonosította – az amúgy sem létező – 0. napos lázzal, ezzel pedig késleltette a hathatós kezelés megkezdését. Hivatkoztunk arra, hogy az éjjeli abrasióval nyert minta baktériumfelhőt mutatott, amely a kórház patológusa szerint „élőben kerültek oda”. Előbbivel összefüggésben a szövettani eredmények megfelelő tárolásának problémájára is utaltunk, amely a bizonyíték később nehéz vagy nem pontos eredményre vezető vizsgálatát tette csupán lehetővé. A dokumentáció hiányossága kapcsán újból előadtuk, hogy az sem a lázmérések időpontját, sem a lázcsillapító beadásának idejét és a lázcsökkenés időtartamát nem rögzítette, továbbá a lázmenet sem állapítható meg. Ezen felül a méhüri beavatkozás a maga teljességében hiányzik a kórlapról. A kizárt bizonyítási indítványaink kapcsán külön is jeleztük, hogy a Veszprém Megyei Kormányhivatal Népegészségügyi Szakigazgatási Szervének 2267/2011. számon folytatott vizsgálata egyértelműen megállapította, hogy a gyermekágyi fertőzés korábban fel nem ismerése kapcsán nem igazolható a kellő gondosság *(megjegyezzük, ezt az elsőfokú bíróság arra hivatkozással rekesztette ki, hogy nem tűnt ki az okiratból, hogy milyen adatokat vettek hozzá alapul).*

10. A másodfokú bíróság a tényállást kiegészítette. Eszerint egy további szakértő álláspontja az volt, hogy a szülés után fellépő 39,9 fokos láz nem szokványos, és nem tekinthető az átélt stressz és izommunka, valamint a folyadékvesztés következményének. A láz magas értéke pedig felveti (fel kellett volna vesse) további vizsgálatok azonnali elvégzésének és diagnózis felállításának a szükségességét. Az ismert információkból megfelelő figyelemmel követés mellett azonnal fel kellett volna merülnie a szepszikus fertőzésnek. Ezen felül a tényállás részévé tette a másodfokú bíróság azon orvosszakértői véleményeket is, amelyek arra tértek ki, hogy az édesanyjánál rapid kialakulású szepszikus sokk zajlott, gyorsan súlyosbodó klinikai tünetekkel, és noha a méhüri vérzés és a láz detektálása megtörtént, a tünetek összefoglaló értékelése nem megfelelően zajlott, a kórfolyamatok hátterében nem ismerték fel időben a bakteriális fertőzés okozta súlyos szepszis képét. Ezt a vélemény diagnosztikus tévedésnek minősítette. Megjegyezte továbbá a szakértői vélemény, hogy a szepszis felismerése nehéz, de az bizonyos, hogy a véralvadási faktorok gyors pótlása és hatékony azonnali antibiotikumozás nélkül a beteg életben tartására nincs lehetőség. A vélemény azt is

tartalmazta, hogy csak az időben elvégzett méheltávolítás növeli a beteg esélyeit. Ehhez emelte be továbbá az Ítélet tábla azon szakértői vélemény elemét, amely szerint antibiotikumot csak 16 órával a szülés után alkalmaztak, illetve, hogy a túlélés esélye egy ilyen helyzetben az időben megkezdett beavatkozásnál 70 %. Megjegyzendő, hogy az antibiotikum beadására ekkor sem azért került sor, mert felismerték volna a fertőzést, hanem az éjjeli abrasio minden körülmények között antibiotikumos védelemmel végezhető csak el. (A további részletek beemelésétől eltekintünk, lévén az alkotmányjogi panasz nem a szakértői vélemények felülvizsgálatára irányul, ezeket csupán a teljesebb kép érdekében ismertettük. Ugyanakkor már önmagában beszédesnek tartjuk, hogy a másodfokú bíróság 8 teljes oldalon keresztül folytatta a tényállás kiegészítést, amely az elsőfokú bíróság által figyelembe nem vett szakértői megállapításokra irányult.)

11. A másodfokú bíróság fellebbezésünket alaptalannak találta. A beadvány szempontjából releváns megállapítások a következők. A bíróság egyrészt nagy hangsúllyal támaszkodott olyan személy szakvéleményére (), aki nem is tekinthető önállóan eljárni jogosult igazságügyi szakértőnek. A bíróság figyelembe vette, hogy a méhűri betapintás elméletileg nem okozhat fertőzést (ha az eszköz nem ér hozzá a hüvelyfalhoz), ám hogy ez a jelen esetben megtörtént-e, nem vizsgálta. A mi álláspontunkat erősítő szakvéleményt () a szakvéleménye) hiányosnak találta a bíróság, így azt nem vonta értékelése körébe, ám hogy *mi hiányzik álláspontja szerint belőle, ennek indokát nem adat a fórum.* Továbbra is fenntartotta azt az elsőfokon is azonosítható álláspontot, hogy a kirendelt szakértőket – még ha nem is voltak azok – elfogadta, míg a magánszakértőket, amelyek ugyanazon tankönyvek alapján tettek megállapításokat, mint a kirendeltek, egyszerűen kirekesztette a fórum.

12. A jogerős ítélettel szemben a Kúriához fordultunk felülvizsgálati kérelemmel. Hivatkoztunk arra, hogy a tényállás tévesen és részben iratellenesen került megállapításra, továbbá a bizonyítékok értékelésére jogszabálysértő módon került sor. A Kúria mindösszesen másfél oldalban állapított meg érdemi észrevételeket. Ezek közül a panasz szempontjából releváns megállapítás, hogy a Kúria álláspontja szerint a szakvélemények *teljesen egybehangzóak* abban, hogy a korábban adott antibiotikum sem befolyásolta volna a hálálos eredményt.

II. Jogi érvelés – a bírói döntések alaptörvény-ellenességének okai

A. A tisztességes eljáráshoz való jog sérelme – fegyverek egyenlősége, indokolt ítélethez való jog [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdés]

13. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése deklarálja a tisztességes eljáráshoz való jogot. Az Alkotmánybíróság klasszikusnak tekinthető megfogalmazásában: „a tisztességes eljáráshoz való jog az Alkotmányban explicit módon nem nevesített, de az alkotmánybírói gyakorlatban az 57. § (1) bekezdésébe foglalt független és pártatlan bírósághoz való jog, illetve a 2. § (1) bekezdéséből eredő eljárási garanciák védelmének egymásra vonatkoztatásából tartalmilag levezetett alkotmányos alapjog” [315/E/2003. AB határozat]. Ezt az okfejtést az Alaptörvény már meghaladta, de tartalmát tekintve továbbra is irányadó.
14. Az Alkotmánybíróságnak az Alaptörvény hatálybalépését követően is töretlen gyakorlata szerint a „tisztességes eljárás” (fair trial) követelménye nem egyszerűen egy a bíróságnak és az eljárásnak itt megkövetelt tulajdonságai közül (ti. mint „igazságos tárgyalás”), hanem [...] az Alkotmány alkotmányi rendelkezésben foglalt követelményeken túl – különösen a büntetőjogra és eljárásra vonatkozóan – az 57. § többi garanciájának teljesedését is átfogja. Sőt az – 57. §-a tartalmához és szerkezetéhez mintát adó eljárási garanciákat tartalmazó cikkei általában elfogadott értelmezése szerint a fair trial olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás ’méltánytalan’ vagy ’igazságtalan’, avagy ’nem tisztességes’ [6/1998. (III. 11.) AB határozat].
15. A tisztességes bírósági eljáráshoz való jog értelmezésére vonatkozó alkotmánybírói gyakorlatot a 3025/2016. (II. 23.) AB határozat ekként foglalta össze: „egy eljárás tisztességességét mindig esetről estre lehet csak megítélni, a konkrét ügy körülményeinek figyelembe vételével, ettől függetlenül ugyanakkor nevesíteni lehet számos olyan követelményt, amelyeknek egy eljárásnak meg kell felelnie ahhoz, hogy tisztességesnek minősüljön. Polgári peres eljárásban így a tisztességes bírósági tárgyalás követelményének része a bírósághoz fordulás joga [...] a tárgyalás igazságosságának biztosítása [...], a tárgyalás nyilvánossága és a bírósági döntés nyilvános kihirdetése [...], a törvény által létrehozott bíróság [...], független és pártatlan eljárása [...], illetve a perek észszerű időn belül való befejezése [...]”.

16. A tisztességes eljáráshoz való jog alkotmányos követelménye tehát az előbbiekből kifolyólag több elvet és garanciális elemet is magában foglal, így a bírósághoz fordulás jogát, a pártatlanság valamint a jogegyenlőség követelményét, az ésszerű időn belüli eljárást, a **fegyveregyenlőség elvét, a döntés indokolását** és a jogorvoslathoz való jogot is.

17. Több alkotmánybíróági döntés rámutatott, hogy az eljárás tisztessége olyan minőség, amely az eljárás egészének figyelembevételével ítéltető meg. Az Alkotmánybíróóság az erre vonatkozó döntéseiben meghatározza a tisztességes eljárás által megkövetelt általános ismérveket. Kiemelte, hogy a tisztességes eljáráshoz való joggal „szemben nem létezik mérlegelhető más alapvető jog vagy alkotmányos cél, mert már maga is mérlegelés eredménye” [pl. 14/2002. (III. 20.) AB határozat, ABH 2002, 101, 108.; 15/2002. (III. 29.) AB határozat, ABH 2002, 116, 118 120.; 35/2002. (VII. 19.) AB határozat, ABH 2002, 199, 211.; 14/2004. (V. 7.) AB határozat, ABH 2004, 241, 256.].

18. Az Alkotmánybíróóság – összefüggésben a döntés indokolásának ügyfél jogorvoslatát segítő jellegével – az indokolást alátámasztó bizonyítékokkal kapcsolatosan arra a konklúzióra jutott, hogy „azoknak megfelelő alapot kell teremteniük a hatékony jogorvosláshoz.” [630/B/2005 AB határozat]. A bizonyítékok figyelembe vételénél pedig a hatóságoknak elsődlegesen azt kell szem előtt tartaniuk, hogy a tényállás teljes mértékben feltárára kerüljön.

19. Az Alkotmánybíróóság III/1522/2014. számú 2014. november 11-én kelt határozatában a fegyveregyenlőség követelményére vonatkozó eddigi alkotmánybíróági gyakorlat is megerősítést nyert, amely szerint az explicit módon az Alaptörvényben csak a büntetőjogi eljárások kapcsán rögzített követelmény kiterjeszthető és egyben kiterjesztendő más kontradiktórius eljárásokra is.

20. Figyelemmel az Alaptörvény 28. cikkében előírt jogszabály értelmezési kötelezettségre is, az Alkotmánybíróóság azt is vizsgálja, hogy az indokolási kötelezettséget előíró eljárási jogszabályokat a bíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott követelményeknek megfelelően alkalmazta-e. Az Alkotmánybíróóság tehát a rendes bíróságoktól eltérően nem a felülbírálatra alkalmasság szempontjából vizsgálja a bíróságok indokolási kötelezettségének teljesítését, és tartózkodik attól, hogy jogági dogmatikához tartozó kérdések helytállóságáról, illetve törvényességéről, avagy kizárólag törvényértelmezési problémáról állást foglaljon. [IV/3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, ABH 2012,131.; Indokolás (4) bekezdése] Ennek megfelelően az Alkotmánybíróóság nem vizsgálja azt sem, hogy az indokolásban megjelölt bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e, mint ahogy azt sem vizsgálja, hogy a

jogalkalmazó helytállóan értékelte-e az eljárásban beszerzett bizonyítékokat és előadott érveket, vagy a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás megalapozott-e. A tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése, és mérlegelése ugyanis az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat. [3237/2012. (IX. 28.) AB végzés, ABK 2012, 504-505.; 3309/2012. (XI. 12.) AB végzés, ABK 2012, 622-624; Indokolás (5)]

21. Az Alkotmánybíróság által vizsgált, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. A tisztességes eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata. Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon. Ennek megítéléséhez az Alkotmánybíróság vizsgálja a jogvita természetét, az alkalmazandó eljárási törvény rendelkezéseit, a felek által az adott ügyben előterjesztett kérelmeket és észrevételeket, valamint az ügyben választ igénylő lényeges kérdéseket. [összefoglalóan lásd: 7/21013. (III. 1). AB határozat]

Az alkotmányos követelmények jelen ügyben való megtartása

22. A tisztességes eljáráshoz való jog abszolút szerkezetűnek minősül a fent idézett gyakorlat értelmében, így a teljes eljárás során vétett egyetlen tisztességtelen elem is megalapozhatja a teljes eljárás tisztességtelenségét. Jelen ügyben ugyanakkor álláspontunk szerint nem is egy olyan tényező játszott közre, amely az alapjogunk sérelmére vezetett.

23. Az Alkotmánybíróság által kimunkált tartalom szerint a tisztességes eljárásnak több, a fenti abszolút szerkezetet osztó részjogosultsága is van. Ezek közül meglátásunk szerint két részjogosultság, a fegyverek egyenlősége és az indokolt ítélethez való jog sérelme következett be a rendes és rendkívüli bírói fórumok eljárása miatt.

24. Arra figyelemmel, hogy az alkotmánybírósági esetjog értelmében a tisztességes eljáráshoz való joggal szemben nem létezik másik mérlegelhető alapjog, pláne nem alkotmányos érték, az

általános alapjog korlátozási tesztet nem alkalmazunk jelen beadványban annak alátámasztására, hogy a jogsérelmünk fennáll, azt az alábbiak kimutatásával kívánjuk igazolni.

25. Mindenekelőtt hivatkozunk a fegyverek egyenlőségének sérelmére és ezzel kapcsolatban a tényállásban előadottak közül a következő elemeket emeljük ide. A fegyverek egyenlőségének elve megköveteli, hogy a felek közel azonos pozícióban legyenek a bírósági eljárásban, eljárási jogaik és kötelezettségeik megközelítőleg azonos mértékben illessék és terheljék őket. Továbbá kiterjed ez a részjogosultság arra is, hogy a perbeli előadásaikat közel azonosan tehessék meg, reagálhassanak a másik fél előadására, ne legyenek elzárva a bizonyítási indítványoktól.

26. Előbbi követelmények azonban a mi ügyünkben nem teljesültek. Ahogy az a tényállásból is kitűnik, a bíróság minden magánszakértői véleményt kirekesztett az értékelés köréből, míg a kirendelt szakértők álláspontját teljesen magáévá tette annak ellenére, hogy a magánszakértők ugyanolyan szakmai kvalitású orvosok voltak és ugyanazon dokumentumokból és szakkönyvekből dolgoztak. Az egyetlen különbséget abban tudta megjelölni a bíróság, hogy a kirendelt szakértők álláspontjukat kellően indokolták. Ez azonban nem érv és nem indok, mivel a magánszakértők szintén indokolták a véleményüket. A szembesítésre irányuló indítványunk elutasításra került, holott ez lett volna az egyetlen módja annak, hogy a tényállás és a döntés megalapozásához kiemelten szükséges szakértői előadásokban rejlő ellentmondásokat feloldja a bíróság.

27. A fegyverek egyenlőségének sérelmére vezetett az a tény is, hogy csupán másolati, rossz minőségű, átjavított és bíró által kiegészített dokumentumból kellett a szakértőknek állást foglalni. Pontatlan, zavaros információkból perdöntővé váló szakvélemények adása és azok bíróság általi feltétel nélküli akceptálása szintén oda vezetett, hogy a mi jogaink sérültek, a kezünkben a bizonyítási lehetőségeket kivették. Hangsúlyozzuk, nem arról van szó, hogy a bíróságok egy-két indítványunknak nem adtak helyt, vagy egy-két bizonyítékunkat nem vonták az értékelés körébe. Minden magánszakértői véleményünk, az indítványozott tanú meghallgatásából szerzett információk, az általunk kivonatolt, csatolt tankönyvek (amiket a kirendelt szakértők is alkalmaztak) mind „lekerültek az asztalról”. Minden olyan bizonyíték, amely minimálisan is a mi oldalunkon szólt volna, valahogy nem volt releváns, nem tartalmazott többlet információt, esetleg eleve zavaros volt – ilyen álláspontunk szerint nem létezik. A terep egyértelműen és kizárólag az alperes felé lejtett, ezzel a fegyverek egyenlőségének látszatára sem adott az eljáró bírói fórum.

28. Az indokolt ítélethez való jog az alkotmánybírósági gyakorlatban kettős célt szolgál. Egyrészt ez előfeltétele a jogorvoslathoz való jog érdemi gyakorlásának, másrészt az a bírói

mérlegelés alkotmányos korlátja. Az alkotmánybírósági gyakorlat ennek megtartottságát nem a felülbírálat szempontjából vizsgálja, hanem hogy a bíróság mindenről számot adott-e az eljárási szabályok helyes alkalmazásával: kirekesztett bizonyítékok kirekesztésének megindokolása, beemelt elemek értékelése.

29. Ügyünkben a bíróságok több helyütt sem adták érdemi indokát döntésüknek. Így nem tudjuk indokolt döntésnek elfogadni azt a megállapítást, hogy a magánszakértői vélemények nem tudták megtörni a kirendelt szakértők véleményének bizonyító erejét, mert utóbbiak indokolták a véleményüket. Ez irreleváns érv és igaz a magánszakértők véleményére is. Ugyanígy nem fogadható el, hogy a bíróság azért rekeszt ki egy magán szakvéleményt, mert az szerinte hiányos, de hogy mi a hiány, az nem derül ki. Ez nem olya elenyésző probléma, mint aminek elsőként tűnik, ugyanis ha nem látjuk, hogy mit hiányol a bíróság nem tudjuk támadni egy esetleges tévedés esetén a döntését.

30. Álláspontunk szerint tehát az eljáró bíróságok túlterjeszkedtek a nekik alaptörvényi és jogszabályi szinten behatárolt területükön és következetlen döntéseikkel a felperesi oldal bizonyításait lehetetlenítették el, továbbá nem tettek eleget indokolási kötelezettségeiknek.

B. A magánélethez való jog sérelme [Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdés]

31. Az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése rögzíti, hogy mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák.

32. Az Alkotmánybíróság a 32/2013. (XI. 22.) AB határozatában értelmezte a magánszférához való jogot és az annak viszonyát az emberi méltósághoz való joghoz. Megállapította, hogy az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése – a régi Alkotmány 59. § (1) bekezdésével ellentétben – átfogóan védi a magánszférát: az egyén magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét.

33. A magánszféra lényege tekintetében továbbra is fenntarthatónak tartotta az Alkotmánybíróság korábbi gyakorlatában megfogalmazott – a magánélet fogalmának esszenciáját jelentő, általános érvényű – megállapítást, miszerint a magánszféra lényegi fogalmi eleme, hogy az érintett akarata ellenére mások oda ne hatolhassanak be, illetőleg be se tekinthessenek [36/2005. (X. 5.) AB határozat, ABH 2005, 390, 400.].

34. Rávilágított arra, hogy az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében biztosított magánszférához való jog és az Alaptörvény II. cikke által garantált emberi méltósághoz való jog között különösen szoros a kapcsolat. Az Alaptörvény II. cikke megalapozza a magánszféra alakítása érinthetetlen területének védelmét, ami teljesen ki van zárva minden állami beavatkozás alól, mivel ez az emberi méltóság alapja. Az Alaptörvény értelmében a magánszféra védelme azonban nem szűkül le az Alaptörvény II. cikke által is védett belső vagy intimszférára, hanem kiterjed a tágabb értelemben vett magánszférára (kapcsolattartás), illetve arra a térbeli szférára is, amelyben a magán- és családi élet kibontakozik (otthon).

35. Figyelemmel arra, hogy az Alaptörvény hatályba lépése előtt a magánszféra védelme nem került külön nevesítésre az Alkotmányban, az Alkotmánybíróság az emberi élet és méltóságból olvasztotta ki ezt az alapvető jogosultságot. Ennek értelmében a magánszféra legfőbb célja, hogy az ember egy olyan minimális (vagy éppen maximális) szabadsággal rendelkezzen az élet meghatározott területén, amelyen mozogva biztosított számára az önkiteljesítés, az önmegvalósítás és az önrendelkezés joga. Ezt nevezhetjük a személyiség szabad kibontakoztatásának is. Ezek a jogok az élethez és emberi méltósághoz való jogból, mint anyajogból erednek.

36. A "magánszférához való jogot" az Alkotmány konkrét, szubjektív alapjogként nem nevezte meg, de a magánélet szabadságához való jog kétségtől az egyén autonómiájának védelmére szolgáló olyan alapjog, amely az ember veleszületett méltóságából ered, amelynek tehát az általános személyiségi jog – az emberi méltósághoz való jog - szubszidiárius alapjoga. Az Alkotmánybíróság által kifejtett jogosultságot az Alaptörvény már szövegszinten is beemelte, így a korábban kialakított gyakorlat nyomán elismerést nyert, külön nevesített alapjogra vonatkozó korábbi gyakorlatot is iránymutatónak tekinti a testület.

Az alkotmányos követelmények jelen ügyben való megtartása

37. A tényekben előadottakból kitűnően rendezett, boldog, kiegyensúlyozott családi életet éltünk és vártuk, hogy családunk egy új taggal gyarapodjon. A terhesség ideje alatt – ahogy az többszörre várandós nők esetében általában lenni szokott – semmilyen komplikáció, nehézség nem adódott, az orvosi vizsgálatok sem jeleztek előre rizikó faktorokat.

38. Családunk harmóniája és nyugalma azonban egyik pillanatról a másikra szilánkjaira hullott, amikor a spontán beindult, természetes szülést követően alig 24 órával végzetesre fordultak az események. Mivel a magánélethez való jogot az Alkotmánybíróság az otthonra is kiterjesztően

értelmezi, a családi kapcsolatainkba bekövetkezett hatalmas és fájdalmas változás vitán felül a magánélethez való jogunkba történő beavatkozásnak tekinthető.

39. 2007. június 9. óta az életünk gyökeresen megváltozott és ez nem saját önszántunkból történt. Panaszos 1 azóta egyedül kényszerül nevelni három gyermekét, Panaszos 2 és 3 kisgyermekként élte át az édesanyja elvesztése miatti leírhatatlan traumát, míg Panaszos 4 nem kapott lehetőséget az élettől, hogy megismerhesse édesanyját. Ez a beavatkozás álláspontunk szerint olyan súlyú, hogy nem lehet vitatni, hogy nincs olyan mentő körülmény, amely alkotmányossá tenné ezen alapjogunk kiüresítését.

40. Arra figyelemmel, hogy az Alkotmánybíróság az alapjogok korlátozásának alkotmányosságát minden esetben – kivételes alapjogoktól eltekintve – alapjogi teszttel ítéli meg, megkísérlünk levezetni egy szükségességi-arányossági tesztet a korlátozás igazolhatósága kapcsán – bármennyire is eleve eldöntve látjuk a korlátozás alkotmányellenességét.

41. A szükségességi-arányossági teszt elvégzésének első lépcsőjén azt kell vizsgálnunk, hogy azonosítható-e olyan legitim cél, ami a korlátozást szükségessé teszi. Álláspontunk szerint nagyon szélsőséges esetben lehetne elfogadni egy legitim célt, mégpedig akkor, ha a születendő gyermek életének megmentése állna a másik oldalon. A beavatkozás ebben az esetben is súlyos és visszafordíthatatlan, de meglátásunk szerint ez a helyzet tud eredményezni egy olyan választási kényszer helyzetet, amely legitimálhat egy ilyen szintű korlátozást. Jelen ügyben ugyanakkor szó sem volt erről, más helyzetet pedig nem látunk elfogadhatónak legitim célként.

42. Rögzítjük tehát, hogy meglátásunk szerint nem volt legitim cél a magánélethez való jogunk ilyen mértékű korlátozására (kiüresítésére) így már maga a beavatkozás ténye is megalapozza az alkotmányellenességet.

C. Az élethez való jog sérelme [Alaptörvény II. cikk]

43. Az élethez való jog abszolút szerkezetű alapjog, annak korlátozása nem értelmezhető, azt egy beavatkozással kizárólag kiüresíteni lehet. Mivel az alkotmánybírósági gyakorlat viszonylag kevés, de annál nagyobb horderejű döntéseiben tért ki ezen alapjog mibenlétére, így például a halálbüntetés kapcsán elmondottak helyett a strasbourgi székhelyű Emberi Jogok Európai Bíróságának sztenderdjeire hivatkozunk a jogsérelem alátámasztásául. A strasbourgi fórum gyakorlatát a t. Alkotmánybíróság időről időre figyelembe veszi, legtöbb döntésében minimum

sztemderdként is hivatkozza, így kérjük, hogy azt szíveskedjenek jelen eljárásban is figyelembe venni és ügyünkre alkalmazni.

44. Az Egyezmény 2. Cikke az egyik legfontosabb előírás az Egyezmény jogvédelmi rendszerében. A 2. Cikk 1. bekezdése értelmében az államnak nem pusztán az a kötelezettsége, hogy tartózkodjon az élet elvételétől, hanem az is, hogy megfelelő óvintézkedéseket tegyen a joghatósága alá tartozó személyek életének megvédése érdekében.

45. A Bíróság állandó gyakorlata, hogy amennyiben az állam szervez vagy akár csak engedélyez egy tevékenységet, akkor egy olyan szabályrendszert és ellenőrzési mechanizmust kell kialakítania, mely alkalmas arra, hogy a veszélyt egy ésszerű minimumra szorítsa. Amennyiben az élethez való jogban okozott kár mégis bekövetkezik, az Állam felelőssége megállapítható, ha elmulasztotta a megelőző intézkedések meghozatalát és ezt a mulasztást annak ellenére elkövette, hogy az élet veszélyeztetésének valódi és közvetlen lehetősége előtte ismert volt vagy ismertnek kellett volna lennie. Az állam ezen kötelezettsége alól csak akkor mentesülhet, ha az élet elvesztése egyértelműen és bizonyíthatóan balszerencsés események sorozatának egybeesésére vagy az érintett gondatlanságára vezethető vissza.

46. Az érintett gondatlansága ugyanakkor nem kimentési ok önmagában, a Bíróság állandó gyakorlata, hogy az állam életvédelmi kötelezettsége egyértelműen kiterjed arra is, hogy az érintett személy saját önpusztító cselekményeitől is megóvják, mely kötelezettségnek csak a személyi autonómia tiszteletben tartása szab határt (Lásd pl: Cavit Tinarlioğlu c. Turquie, no. 3648/04, §. 61., Keenan c. Royaume-Uni, no. 27229/95, §§ 88-89, CEDH 2001-III, és Abdullah Yılmaz c. Turquie, no. 21899/02, § 55.)

47. A Bíróság gyakorlata értelmében az állam életvédelmi kötelezettsége hangsúlyozottan kiterjed arra, hogy ésszerű lépéseket tegyen a köz számára nyitva álló helyeken közlekedők biztonságának garantálására.

48. Továbbá, az államnak kiemelt kötelezettsége, hogy haláleset bekövetkezte esetén olyan független mechanizmust működtessen, mely biztosítja olyan jogi eszközök elérhetőségét, mely alkalmasak arra, hogy

- a tényállást felderítsék;
- a felelősöket elszámoltassák és
- az áldozatnak megfelelő kárpótlást biztosítsanak.

49. A kivizsgálási eljárás tekintetében a Bíróság leszögezte, hogy az élethez való jog sérelme esetében a büntetőeljárás lefolytatása az Egyezményből fakadó következmény lehet. Gondatlanság esetén ez a kötelezettség enyhébb, de ekkor is az eset összes körülményeit figyelembe véve kell eldönteni, hogy mely kivizsgálási forma kompatibilis az Egyezménnyel.

Az alkotmányos követelmények jelen ügyben való megtartása

50. Fontos hangsúlyoznunk, hogy jelen beadványban az élethez való jog sérelmét az állam pozitív tevőleges kötelezettsége oldaláról állítjuk, mégpedig arra hivatkozással, hogy noha elméleti szinten rendelkezésre áll egy olyan függetlennek tekinthető eljárás és fórum, amely az élethez való jog sérelme esetén kompenzációt nyújthat és a jogsérelmet – még ha kevésbé is – de orvosolhatja, ám ez jelen ügyben a tisztességes eljárás kapcsán előadottak miatt nem valósulhatott meg.

51. Az államot terheli annak kötelezettsége, hogy az élethez való jog sérelmekor alapos, mindenre kiterjedő vizsgálatot folytasson le, számoltassa el a felelősöket és az életben maradt áldozatoknak kárpótlást nyújtson. Jelen ügyben már az első pont sem valósult meg.

52. Az „eltüntetett” orvosi dokumentáció, „véletlenül” helytelen módon tárolt minták, amelyek később nem képezhették alapos vizsgálat tárgyát, az állami szervek minimálisan is hanyagnak minősíthető eljárása az iratkezelés során, a bíróságok részrehajló szakértői értékelése mind ellehetetlenítették azt, hogy egy három gyermekes, egészséges édesanya teljesen váratlan halálának pontos körülményei tisztázhatók legyenek. Maguk az ítéletek sem tudták rögzíteni 11 évig tartó eljárás során szakértők garmadáit meghallgatva, hogy pontosan mi okozhatta a fertőzést, miért alakult ki a szepszis, ami aztán az édesanya halálához vezetett. Önmagában már ez a tény is azt mutatja, hogy az állam nem volt a helyzet magaslatán, az egyetlen kötelezettségét, ami a tényállás pontos felderítésére irányult, nem tudta teljesíteni.

53. Előbbiekből kifolyólag álláspontunk szerint sérült az élethez való jog objektív intézményvédelmi oldala, amikor az állam nem teljesítette pozitív, tevőleges kötelezettségét a helyzet tényállásának pontos felderítésére nézve.

III. Kérelem

Összegezve a fentebb részletesen kifejtett indokainkat, a megtámadott ítéletek sértik az Alaptörvény II. Cikkében foglalt élethez való jogot, a VI. cikk (1) bekezdésében rögzített magán- és családi élet tiszteletben tartásához való jogot, valamint a XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzített tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot (fegyverek egyenlősége, indokolt bírói ítélethez való jog).

Tisztelt Alkotmánybíróság, a beadványban részletesen kifejtett indokok alapján kérjük, hogy a Kúria Pf.III.21.305/2017/11. számon hozott ítéletét, továbbá az alulfekvő Győri Ítéltábla Pf.III.20.025/2016/25. számon hozott ítéletét és a Tatabányai Törvényszék 13.P.20.261/2011/128. számon hozott ítéletét, mint alaptörvény-ellenes bírói döntéseket megsemmisíteni szíveskedjék.

Kérjük továbbá, hogy a tisztelt Alkotmánybíróság a jogerős ítélet végrehajtásának felfüggesztésére hívja fel a Tatabányai Törvényszéket az Abtv. 61. § (1) bekezdésének b) pontja alapján.

Kelt: Budapest, 2018. szeptember 27.

Tisztelettel,

Kérv.:

